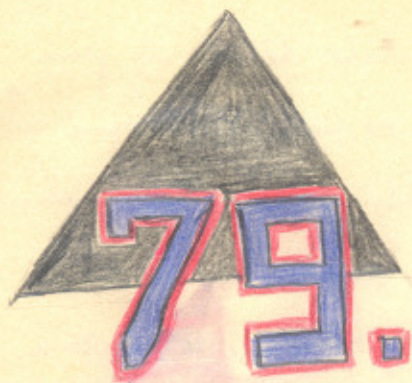

1
9

LISTOPADU

4
4

Počasí vypadalo velmi slibně, když jsem vystupoval na konečné 10 poblíž nákladového nádraží. Chlapci tam ještě nebyli. Nečekal jsem ale dlouho a já tu byl Teisinger a konečně i Wölfl svaný Neguš s neodlučitelým Ratlikem, neboli Urbanem. Když jsme se všichni sešli bylo již na čas, abyhomo seběhli do Vysočan. Na místě srazu bylo již několik chlapců. Ke nadlouho přišel i Pitt. Řekl nám, že dnes máme na programu prokominání Roklytlay. Sám s námi jíti nemohl, poněvadž jej s továrnou nepustili. Ratlik, Neguš a já jsme měli jíti proti proudu. Cestu pokřel Roklytlay jsem již trochu znal a tak nám cesta rychle ubíhala. Šel Bohu jsme se nedostali daleko a jež se před námi vynořila bílá tabule s nápisem: Stáelnice 44-Feldhernhalle Vstup zakázán!!

Beste jsme se po prvé v klubovně na Pfisterově ulici. Spatřili jsme kamaráda v dřevěném rozhovoru s maninhou jednoho z nás. Kamarád dříve přišel k nám proslavit úřadování. Dále jsme se radili jak upravit tuto klubovnu, při čemž byla 1. posádka poročena i kolem kamí a vyhlídli klubovnu 3. posádka měla se i kol umístiti, nábytek 4. posádka udělali uměleckou dobu. 5. posádka udělali sešití. Náš kamarád Matouš tam jako obvykle dělal vtípky, čemuž a všichni sice smáli. Dodruží novém pokřiku který ani, ahoj ulci, ahoj, ahoj, kádnij z nás se je neboj, vyjítíííííí, jehož aborem je Gunt Černý, a když slova a více mi jsme kluci z lodinice, jsme se odebrali domů. Přijeli podle sedmicik když tu slyšim cinkot skla, u naší klubovny. Dostipili jsme se, že nám někdo rozbit sklo. Vyhlídli jsme ven a spatřime tam ke zdi přelísknutou postavu. Ihned jsme se chopili hladivka a s valčern pokřikem jsme na pachatele zařítí. Adrazil několik útoků, ale pak s před přelbou dal na útek. Se Pfisterov ulice ka hnul do Čechovské ale mi za ním. Když byl před ústlenb došel tam takí Guntora kom duševní. Ten ihned začal vy slichat ale vyšlo na jevo že to okno nerozbit Vodicha - jak se ten pachatel jmenoval - vyprávě kdo jím.

A to „~~klup zakázan~~“ bylo ještě červeně podtrženo. No co se dalo dělat. Šli jsme kousek zpět a pak jsme vyběhli do strání, ležící se vypínala po naší levé straně. Doufali jsme, že střelnicí nějak objdeme; ale chyba lávky. Šli jsme několik minut a již jsme se octnuli ve střelnici. No to nám bylo celkem jedno, ale co kdyby nás někdo chytl. Ale nikoho jsme neviděli a tak jsme se rozhodli, že půjdeme dál. Když jsme se dostali ke trati, vystrčily se náhle před námi siluety tanků, měli tam asi nějaké (vícem?) cvičení. Rychle jsme spěchali, abychom se dostali z tohoto pekelného pásma, ale štěstí nás opustilo. Nevběhli jsme ani sto metrů a již se před námi vynořil voják s puškou na rameni. Kdyby to byly jiné možnosti ať by upekli, ale mně to připadalo příliš hloupé. Šli jsme mu odhodlaně vstříc. Když se k nám přiblížil spustil na nás pytel nádrávek a pleť do toho něco, že nás nechtěl odvést a kdesi cosi. Když viděl že nás nějak nepolekal a že jsme před ním sřevem napadli na kolena sebral mi mapu a prohlížel si ji, jestli tam není něco zakresleno. Když shléhl vše v pořádku vyhodil nás přes trati. Chtěli jsme se dostat nějak na silnici, ale nebyli jsme daleko a již nám byl v patách velký sabradník s vidlemi. Nevím, jestli ty vidle byly na hnuj nebo na nás, ale on to stejně velký roditel není. Přichval se k nám s velkým hříkem a tvrdil, že mně jdeme ukrást ředkvičky a tak jsme museli chytit nechtěj cournout. A tak elomeni na těle i na duchu jsme se nalodili do elektriky, poněvadž už bylo stejně pět hodin.

Víte kdo jsou Vydědenci s velkým V ???

Jednoho krásného letního odpoledne byli jistí členové tajemné sekty vyhoštěni pro nepokoje v klubu. Vydědenci ježto byli povahy houževnaté se znovu do klubu vetřeli, Nyní přišla hodina pomsty. Běda třikrát běda tomu kdo se jim bude snažit odporovati.

VYDĚDĚNCI SE BUDOU MSTÍT/....